

Corbul

Daniel Vișan-Dimitriu

Cerul meu s-a îmbătat de iarnă
Și se clatină-mbrăcat în nori
Care-i cer stelutele să-și cearnă
Peste orbi, prin lume călători.

Căci sunt orb în sinea mea, sunt orbul
De pe drumul fără de sfârșit
Al întunecimii unde corbul
Cu tacâmul morții s-a hrănit.

A tăiat, c-o seceră de Lună,
Mantia ce flutura în vânt
A iubirii ce venea să-mi spună
Că-i un singur cer pe-acest pământ.

A tăiat c-o aripă de jale
Cântu-ți care s-a împrăștiat
În stihii, departe de-a mea cale
Și de pieptul meu înflăcărat.

Cerul meu, același, vrea să cadă
Pe un corb ce-n două l-a tăiat,
Să prefacă-n stană de zăpadă
Zboru-i de-ntuneric vinovat.